

*

Reggeli ima:

„Jöjj, Szentlélek Úristen! Segíts megoldani problémáimat!” Tölts be szeretetteddel, bölcsességeddel, és azokat is, akikért imádkozom! Uram, adj erőt a mai nap kihívásaihoz! Mindenben a Te tanításod szerint döntsek és cselekedjek! Mindenben a Te szemmeddel, szíveddel néztek és lássak! A Te békéd erejében legyek türelmes és derűs! A Te nevedben tudjak másokért

élni, másoknak segíteni! A Te erőben – Veled kézen fogva – teljesítem fogadalmaimat, amiket másokért ajánlok fel! Ne legyek sértő, bántó, még véletlenül se! Add, Uram, hogy szeretni tudjam azt is, aki nem szeretetreméltó! Ments meg, Uram, a depressziótól! Minden körülmények között ismerjem fel akaratomat, és adj erőt hozzá, hogy azt el is tudjam fogadni! Ne aggodalmaskodjak, elég a napnak a maga baja – egy naphoz pedig mindig

kapok elég erőt Tőled! Add, Uram, hogy képes legyek arra, hogy ne ítéljek el, ne vessek meg másokat! Add, hogy úgy szeressek, hogy lássák: tanítványod vagyok! Légy velem, légy bennem, hogy tudjak szeretve szolgálni! Adj, Uram, erőt a kísértések legyőzéséhez! Halottaimat fogadd be Örök Hajlékodbá! Hála Neked, Uram, mindenért! Ámen.

Debreczeni Zsuzsa

Erdei ház

Az erdei ház nyitott ablakain keresztül gépelés finom ritmusa hallatszott.

– Te gépelsz, Tánci?

Az író felnézett, és érdeklődve nézett körül. Vajon ki szólíhatta, hiszen hetek óta nem járt erre senki, és csak kevesen ismerik ezt a kis erdei búvóhelyét. Az erdei ház szinte megközelíthetetlen rengetegben állt egy kis tisztáson, hatalmas tölgyfák ölelésében.

Az író körbenézett, és mivel nem látott senkit, és semmi mozgást sem hallott, az emeleti ablak előtt álló fára gondolt. Vidáman kikiáltott:

– Te szóltál?

– Igen – hallatszott a megerősítés a lombok közül.

– És mizujs?

– Ezt én kérdezhetném tőled!

– Írok! És honnan tudod a nevem? – kérdezte vidáman.

– Tudod, hallottam, amikor a telefonba mondtad: „Tessék, itt Tánci.”

– És te ki vagy?

– Marmore vagyok, itt nőttem ki a házad előtt vagy száztíz éve.

– Hát ez meg micsoda név? – mondta elcsodálkozva Tánci, ilyet még nem is hallottam. – Azon nem csodálkozott, hogy egy fával beszél, hiszen már annyi csodát látott az életében.

– Tudod, ez fanyelvünkön van, magyarul talán úgy mondhatnánk: Árnyat adó.

Találó név volt, hiszen a hatalmas tölgy tényleg betérítette árnyával a ház előtti tisztást.

– És te táncolsz, ha már Tánci vagy?

Tánci maga elé nézett, mert már nem táncolt. Számára a tánc önmaga volt, eggyé vált vele. A fa elgondolkodtatta: vagy húsz éve nem táncolt, sőt talán már régebb óta. Csak akkor táncolt, ha igazán önmaga lehetett. Mindent beleadott, és mindent kifejezett vele: szeretetet, békét, együvé tartozást. Aztán elhessegette a kellemetlen kérdést:

– Tudod, most írok!

– És miért nem élsz?

– Azáltal élek, hogy írok! Ez éltet.

– És mit írsz? Talán csak nem egy tudományos értekezést az erdők helyzetéről vagy a tölgyfák lombszínűződéséről? Mert az engem is érdekelne – mondta viccelődve Marmore.

– Az életemről írok, amit átéltem, amit végig gondoltam, amit fontosnak tartok – mondta komolyan Tánci.

– Felolvasod nekem? – kérte Marmore.

– Azt már nem! – válaszolt dacosan Tánci. – Mégiscsak szemtelen ez a tölgy, gondolta, és becsukta az ablakot. Később megenyhült, vagy talán elfogyott odabenn a levegő, újra kinyitotta. Aramlott be az erdei illat és az élet zsongása.

Marmore csendesen megszólalt:

– Nézd, én nem sokat beszélek, meg írni sem tudok. De minden tavasszal lombba és virágba borulok itt a házad előtt, nyáron lombkoronám árnyékot ad az erdei tisztásnak, ősszel vörös és barna színekbe öltöztetem a tájat, és télen lehullatom a leveleimet, hogy az alacsonyan járó nap besüssön az ablakodon. Gyökereimet a földbe mélyítem, és leveleimet kitárom az éltető nap felé. A Föld és az Ég így találkozik bennem.

Tánci elszégyellte magát. Mennyi mindent nem vesz észre abból, ami körülötte történik. Talán igaza van Marmorénak, hogy nem is él, csak ír, ír. Kiírja magából csalódásait, keserűségét, ahelyett hogy a létezés valóságával találkozna. És Tánci lassan rádöbrent arra, hogy önmaga körül forog az élete. Hogy mindent, ami van, csak a saját szemszögén keresztül nézi.

– Holnap felolvasom Neked – kiabálta vidáman az ablakon át.

És tényleg. Kora reggel már kitette a nádból font karosszéket a fa alá, és olvasni kezdte a kéziratot. Kezdve a régi családi történetekkel, a múlttal, a fiatalágával, egészen a mai napig. Esteledett már, amikor befejezte.

Marmore végig hallgatott. Tánci nem is várt elismerést. Neki is jólesett, hogy megoszthatta a titkát valakivel.

– Szép és gazdag életed van – mondta végül Marmore.

– Köszönöm.

Tánci a fához lépett, és szorosan átölelte. És lassan megmozdult a lába, karja, csípője. Lendült a haja, és egész teste finoman hullámozott. Kettőt balra, egyet jobbra, és rákezdett a régi táncára.

Garay András